

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **V. Š.**, bytem 1. M. 627/8, L., zast. Mgr. Janem Drapáčem, advokátem se sídlem nám. Osvobození 28, Zábřeh, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2012, č. j. KUOK 11460/2012, sp. zn. KÚOK/136425/2011/ODSH-SD/310, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2012, č. j. KUOK 11460/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Zábřeh, oddělení dopravy, č. j. 2011/246/DO–MUZB–23, sp. zn. DO/55/2011 ze dne 26. 10. 2011. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1

písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31. 7. 2011, kterého se měl dopustit tím, že dne 13. 2. 2011 v době od 16:55 hodin do 17:15 hodin „zastavil a stál na ulici ČSA v obci Zábřeh osobním automobilem značky Ford, registrační značky X, v místě, kde je místní úpravou, tedy dopravní značkou B 29, zakázáno stání, a současně v místě, kde bránilo průjezdnosti rozměrnějších vozidel na předmětné pozemní komunikaci, neboť stálo v místě, kde bylo na druhé straně komunikace odstavené jiné osobní motorové vozidlo“. Tímto svým jednáním porušil žalobce § 4 písm. c), § 27 odst. 1 písm. s) zákona č. 361/2000 Sb. a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

[2] Žalobce v žalobě uvedl k tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí, že sám žalobce při podání vysvětlení dne 18. 5. 2011 připustil, že průjezdnost byla snížena, že to svědčí o situaci, kdy se žalobce z údajného přestupku dostavil na místo, když tam byl strážník městské policie. K tomu žalobce dodal, že se správní orgán vůbec nevypořádal se skutečností, zda řidič druhého vozidla zaparkoval svoje vozidlo naproti vozidlu žalobce nebo v době, kdy tam žádné vozidlo nestálo. To, že tam vozidlo žalobce stálo až jako druhé je jen tvrzení údajného svědka, avšak dle názoru žalobce tam svědek vozidlo zaparkoval až poté, kdy tam žalobce s vozidlem již zastavil a stál. Samozřejmě pro svoji obhajobu údajný svědek G. uváděl skutečnosti tak, aby byly v jeho prospěch. Podle správního orgánu měl toto popsat při svědecké výpovědi dne 22. 6. 2011, když konstatoval, že vzdálenost mezi vozidly nebyl schopen odhadnout, pouze uvedl, že dle jeho názoru se dalo mezi těmito vozidly projet osobním vozidlem. Avšak jak je již uvedeno, situace je popisována až po příchodu na místo, když tam byl strážník městské policie. Není tedy a nebylo správním orgánem vůbec zjištěno, kdo skutečně vozidlo na místo postavil jako první. Podle názoru žalobce, pokud by skutečně byla vozovka neprůjezdná, pak by se přestupku dopustil právě údajný svědek G., který vozidlo zaparkoval až po žalobci (pokud by považoval správní orgán komunikaci za jednosměrnou v protisměru a pokud obousměrnou, tak v místě, kde bránil v průjezdu vozidel) a druhá sporná otázka podle § 67 odst. 3 (odvolacím orgánem nesprávně označen odst. 5) by vůbec nenastala. Odvolací orgán se dle názoru žalobce měl také vypořádat s otázkou a namítaným postupem správního orgánu I. stupně, když měl údajně být prováděn odklon dopravy městskými strážníky, což se ukázalo jako nepravdivé, dále, že na místě byl pouze jeden strážník a nikoliv dva a doprava nebyla vůbec žádným způsobem regulována či odkloněna, jak je v odůvodnění tvrzeno. Rovněž se správní orgán I. stupně a odvolací orgán nevypořádal se skutečnostmi uváděnými žalobcem, že mělo být sepsáno oznámení přestupku na místě a že je měl žalobce odmítnout podepsat, což se rovněž ukázalo jako nepravdivé, neboť bylo sepsáno dodatečně a zřejmě pro podpoření věrohodnosti byl připsán Petr Ilko, avšak se oba nějak zapomněli domluvit. Dále se správní orgán nevypořádal se skutečnostmi namítanými v odvolání, když obviněný z přestupku byl správním orgánem poučen o svých právech a předvolávání svědků atd., avšak k navrhovaným důkazům byl odmítnut s námitkou, že by takové procedury byly zdlouhavé a podobně a neměl tedy možnost k jednání předvolat další svědky, zejména oznamovatelku, ale také pana „P“ zmiňovaného v deníku směny, neboť právě tito mohli být důkazem toho, že místo bylo spolehlivě průjezdné. Zejména oznamovatelka sama by jinak musela v případě neprůjezdnosti volit jedinou možnost, a to projetím nazpět jednosměrnou ulicí

v protisměru. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je dále patrné, že žalobce měl údajně bránit v průjezdu nákladním vozidlům, což je však vyloučeno, neboť příjezd z jednosměrné ulice je pro daný druh vozidel dopravním značením vyloučen, jak potvrzuje i strážník městské policie ve své výpovědi. Mimo jiné potvrzuje i dopravní značení o zákazu stání a jednosměrném provozu. Dále se správní orgán nevypořádal se skutečností, zda se v daném místě jedná ještě o jednosměrný či obousměrný provoz, když z doložené fotodokumentace je zřejmé, že rozšířená komunikace spojená s plochou označenou na protilehlé straně jako parkoviště není nikterak označena vodorovnými ani svislými dopravními značkami, řidiči daný úsek bez dopravního značení před koncem jednosměrné ulice považují za obousměrný provoz (viz fotografie a postavení vozidla řidiče G.). Za dané situace je tedy nezbytné s ohledem na shodnost označení daného místa jako ostatní komunikace považovat místo za křižovatku, když zákon č. 361/2000 Sb. podává: křižovatka je místo, v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují. Z této definice je zřejmé, že se vždy musí jednat o dvě pozemní komunikace, což v daném případě je splněno, neboť v daném místě se ostatní komunikace spojují, mají zpevněný povrch a splňují tak podmínky pro provoz na komunikacích. Pohyb vozidel a chodců se tedy řídí pravidly silničního provozu. Řidiči, cyklisté a chodci jsou účastníky silničního provozu a mají za povinnost řídit se pravidly vyplývajícími ze zákona č. 361/2000 Sb. a vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a platí zde úprava o přednosti v jízdě, kde nejsou jednotlivá křížení komunikací označena dopravními značkami upravujícími přednost v jízdě a pro průjezd křižovatkami platí pravidlo, že vozidlo vjíždějící do křižovatky musí dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím zprava. Při provozu a jízdě na daném místě je nutno se řídit ust. § 22 zákona č. 361/2000 Sb. (jízda křižovatkou) a tudíž by i za dané situace pozbylo platnosti zákazové omezení. Žalobce má za to, že v daném případě se správní orgán nedostatečně vypořádal s namítanými skutečnostmi a rozhodnutí tedy nevycházejí z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jako taková jsou v rozporu s § 50 správního řádu, podle kterého je správní orgán v řízení ovládán zásadou materiální pravdy. Rovněž se odvolací orgán nevypořádal s námitkou žalobce o nemožnosti navrhnout důkazy, když žalobce má právo na spravedlivý proces, respektive právo na soudní a jinou právní ochranu podle hlavy páté Listiny, konkrétně práva, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny), a práva na rovnost v řízení s ostatními účastníky (čl. 37 odst. 3 Listiny). Tím, že byla bezdůvodně odňata možnost žalobci navrhnout důkazy, došlo k porušení jeho práv podle čl. 38 odst. 2 Listiny, když každý má právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům, což obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.) ve znění pozdějších protokolů, podle které se mj. uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění. Podle žalobce správní orgán postupoval v rozporu s § 71 správního řádu. Podle žalobce byla obě napadená rozhodnutí vydána v rozporu se zákonem a správní orgány obou stupňů posoudily věc po právní stránce nesprávně. Žalovaný se nevypořádal s námitkami uvedenými v odvolání, nezjistil skutečný stav věci a postupoval v rozporu se správním řádem. Proto žalobce navrhl, aby soud postupoval podle § 178 odst. 1, 3, 4 s. ř. s. a zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. K žalobě žalobce

přiložil fotografii a plánek předmětné křižovatky fotografie pořízené Městskou policií Zábřeh.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že k názoru na úsek platnosti dopravního značení se vyjádřil ve svém rozhodnutí se závěrem, že žalobce kolem dopravní značky muselo projet a tudíž o ní měl a mohl vědět. Taktéž otázkou, zda bylo možno využít výjimky vyplývající z § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu ze strany žalobce, se žalovaný vyjádřil s tím, že tuto nelze využít právě z důvodu, že jednou z podmínek využití výše uvedeného ustanovení je skutečnost, že nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Tato podmínka však v daném případě nebyla splněna. Taktéž se žalovaný vypořádal s námitkou ohledně věrohodnosti svědků i žalobce samotného. Podle žalovaného ze spisového materiálu obou správních orgánů je zcela zřejmé, že námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 31. 1. 2013 s přihlédnutím k právní úpravě účinné v den spáchání přestupku, jak je uvedeno dále v textu rozsudku.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci a žalobním námitkám zjistil, že podle oznámení o podezření z dopravního přestupku ze dne 13. 2. 2011 přijala hlídka Městské policie Zábřeh ve složení strážník D. O. a I. P. anonymní oznámení ženy, že ulice ČSA je neprůjezdná z důvodu špatného parkování. V 17 hodin se na místo dostavila hlídka Městské policie, která zjistila, že na uvedené ulici parkují dvě vozidla proti sobě, a to tak, že znemožnila průjezd komunikací. Na vozidla byly dány výzvy pro nepřítomného pachatele, ale asi po 15 minutách se k vozidlu dostavili řidiči. Řidič prvního vozidla M. G. uvedl, že vozidlo registrační značky X zaparkoval na ulici, ale byla zde zachována průjezdnost a druhé vozidlo zde ještě neparkovalo. Řidič druhého vozidla – žalobce – zaparkoval vozidlo registrační značky X, Ford barvy stříbrné, plus přívěs na pravé straně ulice, kde je na začátku ulice umístěná dopravní značka B 29 – „Zákaz stání“. Strážník Diviš seznámil žalobce s podstatou přestupku, ale ten si nebyl ničeho vědom, protože se odkazoval na označení vozidla speciálním označením O 1, jehož je držitelem. Strážník D. dále k celé věci uvedl, že takový řidič může porušit zákaz daný dopravní značkou B 29 na nezbytnou dobu, ale nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, což v tomto případě nastalo, viz fotografie z místa přestupku. Strážník D. dále požádal žalobce, aby se vyjádřil písemně k celé věci, což žalobce odmítl s tím, že se ničeho nedopustil a ze strany Městské policie Zábřeh se jedná o buzeraci.

[6] V ručně sepsaném oznámení o podezření z dopravního přestupku je uvedeno, že se žalobce odmítl vyjádřit s tím, že se ničeho nedopustil. K tomuto oznámení jsou připojeny fotografie z místa přestupku.

[7] Žalobce při podání vysvětlení Městskému úřadu v Zábřehu dne 18. 5. 2011 uvedl, že se svým vozidlem na ulici ČSA v Zábřehu zastavil svým osobním motorovým vozidlem, jak je patrné z fotodokumentace. Žalobce uvedl, že si není vědom spáchání přestupku a na místě zastavoval na nezbytně nutnou dobu k naložení či složení nákladu, kdy skládal nářadí z vozidla a toto nosil do místa svého přechodného pobytu na adrese Z., T. 3 nebo 6. Po odložení nákladu se převlékl a přišel k vozidlu, kde se nacházel již strážník Městské policie. S vozidlem nestál žalobce v zákazu stání a pokud ano, uvedl k tomu, že je držitel průkazu ZTP a vozidlo měl v té době řádně označeno. K průjezdnosti předmětné komunikace žalobce uvedl, že osobním vozidlem se dalo se zvýšenou opatrností mezi odstavenými vozidly projet.

[8] Do protokolu o ústním jednání dne 8. 6. 2011 žalobce uvedl, že se dostatečně vyjádřil při podání vysvětlení 18. 5. 2011 a na toto vysvětlení se odvolal s tím, že se věci případně vyjádří po provedeném výsledku svědků.

[9] Svědek O. D. k přestupku uvedl, že si již přesně nepamatuje datum a čas, kdy předmětný přestupek řešil. Toho dne vykonával službu s kolegou I., kdy na služební mobilní telefon obdrželi od blíže nezjištěné oznamovatelky oznámení, že ulice ČSA v Zábřehu je neprůjezdná, a to u parkoviště u domova matek. Po příjezdu na místo zjistili, že ve směru od kulturního domu na konci ulice naproti parkoviště, které se nachází vlevo od místní pozemní komunikace, je odstaveno osobní motorové vozidlo s přívěsem a naproti němu vedle předmětného parkoviště je v protisměru odstaveno další osobní vozidlo. Z tohoto důvodu byla komunikace neprůjezdná, respektive se dal prostor mezi těmito vozidly projet osobním vozidlem pouze se zvýšenou opatrností, a to po sklopení zpětných zrcátek. V době, kdy se na místě strážníci nacházeli, projíždělo tam jedno vozidlo, které při průjezdu mezi vozidly navádělo. Oznamovatelka se na místě nenacházela, ani později se neozvala. Na místě byli strážníci asi 10 minut, pořídili fotodokumentaci a vypsali výzvy pro nepřítomné pachatele přestupku a umístili je na přední skla. Asi po dalších pěti minutách přišli k vozidlům osoby, které poté vozidlo přeparkovaly, aby byl umožněn průjezd ulice a poté s nimi strážníci začali řešit přestupky. S řidičem vozidla, který stál u parkoviště, byla věc vyřešena domluvou, kdy tento na místě uvedl, že když zde vozidlo odstavil, tak se na protější straně komunikace žádné vozidlo nenacházelo a byla zachována průjezdnost komunikace. Žalobce uvedl, že může stát v zákazu stání, neboť je osobou tělesně postiženou a vozidlo má řádně označeno. K důvodu stání pak uvedl, že se byl doma převléknout. V průběhu kontroly mimo jiné uváděl, že spěchá, zpočátku nechtěl předložit ani požadované doklady. Žalobce na místě kontroly tvrdil, že se ničeho nedopustil, přestože mu strážníci vysvětlovali, že musí ponechat průjezdnost komunikace a stát v zákazu může jako osoba postižená pouze na nezbytně nutnou dobu. Vzhledem k tomu, že nebylo možné přestupek na místě projednat, bylo na místě sepsáno oznámení, které žalobce odmítl podepsat a písemně se k tomuto vyjádřit. K dotazu správního orgánu, zda lze zjistit řidiče osobního vozidla, který stál naproti obviněnému a případně totožnost oznamovatelky, svědek uvedl, že totožnost druhého řidiče je uvedena v úředním záznamu a totožnost oznamovatelky nelze zjistit, protože hovor byl uskutečněn z neznámého skrytého čísla. Rovněž není známa totožnost řidiče, který předmětným úsekem komunikace projížděl v přítomnosti strážníků. K tomu se

vyjádřil žalobce tak, že jen v době řešení přestupku projela kolem minimálně dvě vozidla, kdy si žalobce nevšimnul, že by u těchto byla sklápěna zpětná zrcátka.

[10] Svědek P. I. k věci uvedl, že v den řešení přestupku žalobce sloužil s kolegou D. a přijali oznámení o neprůjezdnosti ulice ČSA v Zábřehu od blíže nezjištěného oznamovatele. Po příjezdu na místo zjistili, že na uvedené ulici u parkoviště u domova matek stojí při pravém okraji komunikace, tedy u parkoviště jedno osobní vozidlo a naproti němu v protisměru, kdy je zakázáno stání, další osobní vozidlo s přívěsem. Nebyla zde tedy dodržena průjezdná silnice, jednu paní proto museli navádět přes parkoviště. Po nějaké době přišel na místo řidič osobního vozidla stojícího u parkoviště, ten kolegovi vysvětlil, že v době odstavení vozidla se na protější straně komunikaci žádné vozidlo nenacházelo a byla tedy zachována průjezdnost komunikace, kdy vozidlo na protější straně musel odstavit druhý řidič, poté své vozidlo odstavil a od něho se vzdálil. K časovému úseku, který uplynul do příchodu obou řidičů po příjezdu strážníků, se svědek nemohl již přesněji vyjádřit, domníval se, že situaci mohli na místě řešit asi kolem 15 minut. Poté se na místo dostavil i druhý řidič, se kterým věc řešil kolega, svědek v té době se řešení věci neúčastnil a nemůže se tedy blíže vyjádřit k tomu, co bylo předmětem jednání a k tomu, co a kdo říkal. V té době se svědek nacházel na parkovišti, kde obhlížel vozidla, respektive nepojízdná vozidla (autovraky). K dotazu správního orgánu na průjezdní vzdálenost mezi odstavenými vozidly a dokumentaci, svědek uvedl, že tuto vzdálenost odhaduje na méně jak dva metry, zadokumentováno to bylo pouze fotograficky. Na dotaz, zda se dalo mezi odstavnými vozidly projet osobním vozidlem a pokud ano, za jakých podmínek, svědek uvedl, že dle jeho názoru se nedalo standardním osobním vozidlem tímto úsekem projet, vozidla odkláněli přes parkoviště a v době jejich přítomnosti tam projela asi dvě vozidla a blíže se k věci nemůže vyjádřit, neboť si na to již přesně nepamatuje. Na dotaz žalobce, kam odstavili služební vozidla, zda skutečně odkláněli dopravu přes parkoviště a zda odjížděli z místa řešení přestupku před žalobcem nebo až po něm, svědek uvedl, že služební vozidlo bylo odstaveno v zadní části parkoviště, dopravu oba strážníci odkláněli přes parkoviště a k tomu, kdy z místa odjeli, se již nedokázal vyjádřit, již si to nepamatoval. Žalobce uvedl, že se k věci nebude dále vyjadřovat a pouze konstatoval, že nesouhlasí se zaviněním přestupku a není si vědom porušení žádného ustanovení pravidel silničního provozu. K vyjádření svědka Ilka dodal, že nebylo možno provádět odklánění dopravy přes parkoviště, jak uvedl, neboť toto nebylo průjezdné z důvodu zde odstaveného služebního vozidla. K dotazu správního orgánu na návrhy na doplnění dokazování žalobce uvedl, že žádá o provedení výsledku pana G. k průjezdnosti komunikace a údajnému odklánění dopravy, případně dalším skutečností.

[11] Svědek M. G. uvedl, že bydlí v činžovním domě na adrese Z., ulice X 7. Ví, že dne 13. 2. 2001 přijel se svým vozidlem z porodnice ze Šumperku, kde předcházejícího dne večer rodila jeho manželka. Ve vozidle měl dva své syny, kterým je 4 a 8 let. Vzhledem k tomu, že na parkovací ploše naproti restauraci nebylo volné místo, zaparkoval vozidlo u tohoto parkoviště vpravo na okraj komunikace. Pak odešel domů, kam odnesl čtyřletého syna a nějaké věci z auta. Doma se zdržel maximálně 20 minut. Poté šel k vozidlu, aby vozidlo přeparkoval. V době, kdy vozidlo odstavoval, na protější straně komunikace žádné vozidlo

nestálo, byl zde zachován průjezdní profil minimálně tři a půl metru. V době, kdy přišel ke svému vozidlu, se zde nacházel strážník Městské policie a naproti jeho vozidlu stálo další vozidlo, u kterého se nacházel i řidič tohoto vozidla, ví, že bylo stříbrné barvy. Strážník pak s ním situaci řešil, kdy svědek strážníkovi na místě řekl, že zde vozidlo odstavil v době, kdy na protější straně nic nestálo, a tak nebránil v průjezdnosti komunikace. Poté ho strážník upozornil na to, ať příště vozidla na takových místech neparkuje a vyřešil to s ním domluvou. Poté svědek vozidlo přeparkoval z místa, odešel a strážník se ještě dohadoval do jeho odchodu s řidičem druhého vozidla. Na dotaz správního orgánu, zda se může vyjádřit k tomu, jaký byl boční odstup od jeho vozidla a vozidla zaparkovaného na protější straně komunikace, tedy zejména, zda se mezi těmito vozidly dalo bezpečně projet, případně za jakých podmínek bylo toto místo průjezdné, svědek odpověděl, že vzdálenost mezi vozidly není schopen odhadnout, pouze uvádí, že dle jeho názoru se dalo mezi těmito vozidly projet osobním vozidlem, větším vozidlem však ne. V době, kdy byl přítomen na místě, neregistroval, že by odtud nějaké vozidlo projíždělo. Na dotaz žalobce, zda může popsat, kde se v době řešení přestupku nacházelo služební vozidlo Městské policie a kolik bylo na místě přestupku strážníků, případně jakou činnost vykonávali, svědek uvedl, že vzhledem k tomu, že od doby kontroly již uplynula delší doba, není si schopen vzpomenout, kde bylo odstaveno vozidlo Městské policie; ví, že se tam nacházelo, ale kde přesně, neví. V průběhu řešení přestupku viděl jen jednoho strážníka Městské policie, tedy v době, kdy se na místě nacházel, druhého strážníka vůbec neviděl a nemůže se tedy ani vyjádřit k jeho činnosti. Správní orgán v protokole konstatoval, že po provedeném dokazování lze očekávat vydání konečného rozhodnutí ve věci a vyzval žalobce, aby se vyjádřil, zda bude požadovat provedení nějakého dalšího dokazování, případně zda má návrhy na jeho doplnění. Žalobce prohlásil, že nežádá provedení dalšího dokazování a nemá návrhy na jeho doplnění a k podkladům uvedeným ve spise nemá, co by doplnil.

[12] Podle rozhodnutí o přestupku ze dne 22. 6. 2011 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku popsaného v úvodu rozsudku. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že z fotodokumentace je zřejmé, že vozidlo žalobce stálo v blíže nezjištěné krátké vzdálenosti před křižovatkou s hlavní pozemní komunikací. Při levém okraji komunikace, tedy v protisměru, naproti odstavenému vozidlu Ford, a při okraji ke komunikaci přilehlého parkoviště, stálo osobní motorové vozidlo Daihatsu. Dle této fotodokumentace je zřejmé, že mezi odstavenými vozidly nebyl dostatek místa k bezpečnému a plynulému projetí osobních vozidel a to neumožňovalo průjezd větších vozidel. V průběhu projednávání věci vyšlo najevo, že M. G. na výše uvedeném místě zaparkoval své vozidlo v době, kdy na protější straně vozidlo Ford nestálo, tedy zda svým vozidlem nebránil průjezdnosti komunikace. Žalobce odmítl řešit zjištěný přestupek na místě, odkazoval se na označení O 1, k věci se na vypsání oznámení podezření z dopravního přestupku odmítl vyjádřit. Poté správní orgán I. stupně ocitoval výpovědi svědků, § 4 písm. c), § 27 odst. 1 písm. s), § 67 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. a uvedl úvahy při určení druhu sankce a její výměry. Žádné další odůvodnění toto rozhodnutí neobsahuje.

[13] V odvolání žalobce namítl závady, které spatřoval v tom, že v místě, kde zastavil není upraven místní úpravou zákaz stání, výpovědi svědků se diametrálně

liší, svědek Ilko se šetření vůbec nezúčastnil, což potvrdil i svědek M. G.; provedené důkazy nebyly zhodnoceny dostatečným způsobem; nebyla prokázána neprůjezdnost a šířka prostoru ani zadokumentována měřením, nebyla zjištěna oznamovatelka, přičemž místem projely další dva vozy přímo v době šetření a nebylo prokázáno ani do jaké míry, o kolik vlastně byla překročena „doba nezbytně nutná“.

[14] Po zjištění částečné nepřezkoumatelnosti odvoláním napadeného rozhodnutí bylo toto zrušeno a vráceno k novému projednání.

[15] Žalobce uvedl při ústním jednání dne 26. 10. 2011 k dotazu správního orgánu, proč usuzuje, že v místě, kde měl vozidlem zastavit a stát, není místní úpravou zakázáno stání, a zda může na předloženou mapku vyznačit místní úpravu a místo umístění dopravní značky a také místo, kde s vozidlem stál. Žalobce do předložené mapky vyznačil místo č. 1, kde je umístěna dopravní značka „Zákaz stání“ a také místo stání svého vozidla č. 2. Jedná se tedy o úsek místní pozemní komunikace ve směru jízdy od restaurace Club k vyústění na hlavní silnici ulice ČSA. V tomto úseku od restaurace se jedná o jednosměrnou ulici, a to až po parkoviště, které na konci této komunikace je po levé straně. Žalobce najel na předmětnou místní komunikaci ve směru od restaurace, neboť na parkovišti v opačném směru jízdy nebylo místo k odstavení i s vozíkem. Podle žalobceva názoru zákaz stání přestává platit na konci jednosměrné ulice a pokud by měl platit dál, pak by se měla tato dopravní značka opakovat. Proto se domníval, že v místě, kde stál, není místní úpravou zakázáno stání a pokud ano, tak žalobce užíval výjimky, kterou může uplatnit na základě průkazu ZTP, jehož je držitelem.

[16] Svědek O. D. při stejném jednání uvedl, že dopravní značkou „Zákaz stání“ je v daném úseku komunikace zakázáno stání, kdy tato značka je společně s dalšími značkami – zákaz vjezdu nákladních vozidel s dodatkovou tabulkou, jedno směrná ulice – umístěna u prodejny Denali při pravém okraji komunikace. Místo umístění těchto značek zakreslil svědek do předložené mapky a označil je číslem 1 a místo, kde stál žalobce s vozidlem, označil jako číslo 2. K dotazu správního orgánu, zda bylo dopravní značení v době zjištění přestupku bez závad, tedy řádně umístěno, nebo poškozeno a zda se o tom svědek přesvědčil, tento uvedl, že se o víkendech v ranních hodinách provádí kontrola dopravního značení po celém městě a přestupek měl být spáchán v neděli, svědek si není vědom, že by ten den byla nějaká závada v dopravním značení. Těsně před řešením přestupku a při samotném projednávání předmětné značení nekontroloval a měl za to, že je v pořádku. Žalobce neměl na místě kontroly žádné výhrady ke stavu dopravního značení. K dotazu žalobce, zda si nevzpomíná, že po něm žalobce požadoval na místě, aby mu prstem ukázal dopravní značení, které tam zakazuje stání, svědek uvedl, že nevylučuje, že taková otázka byla, ale už si na to nevzpomíná. Žalobce se dotázal, zda si svědek nevzpomíná, že mu na místě říkal, že pod značkou zákazu stání byl oprávněn zastavit na základě svého tělesného stavu a průkazu ZTP, které je držitelem. K tomu svědek odpověděl, že si na to vzpomíná, ale také na místě žalobci říkal, že kromě práv má i povinnosti, tedy s tímto vozidlem může zastavit a stát v zákazu pouze na dobu nezbytně nutnou a nesmí tím bránit bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. K dotazu žalobce, zda se domnívá, že žalobce

překročil dobu nezbytně nutnou, svědek uvedl, že podle jeho názoru tuto dobu nedodržel, když sám na místě uvedl, že se byl doma převléknout. Vozidlo tam stálo asi kolem 10 minut, kolem něho se nikdo nepohyboval a poté přišel žalobce. K dotazu žalobce, zda komunikace byla průjezdná, za jakých podmínek, svědek uvedl, že dle jeho názoru nebyla průjezdná pro větší vozidla, například pro dodávky, po sklopení zrcátek se dalo projet osobním vozidlem. K dotazu žalobce, že svědek při ústním jednání 8. 6. 2011 uvedl, že asi po pěti minutách přišli na místo osoby, která vozidla přeparkovala a poté s nimi začali řešit přestupky, zda může svědek říci, kam svoje vozidlo žalobce přeparkoval, svědek uvedl, že žalobce vozidlo nepřeparkoval, že tak učinil druhý řidič, který stál naproti.

[17] Svědek P. I. do téhož protokolu uvedl, že žalobce zastavil a stál v zákazu stání na místní pozemní komunikaci a do předložené mapky vyznačil číslem 1 umístění dopravní značky „Zákaz stání“ a číslem 2 přibližně místo, kde stálo vozidlo žalobce. Jinak se na okolnosti tohoto přestupku vzhledem k době, která uplynula, moc nepamatoval, odkázal na minulé ústní jednání. Ke kontrole dopravního značení svědek uvedl, že dopravní značení bylo dle prováděné ranní celkové kontroly města, která se provádí o víkendech, v pořádku. V případě potřeby lze pořídit kopii z denního záznamu služby, kde je uvedeno i to, v jakém stavu bylo dopravní značení v době kontroly. K dotazu na kontrolu dopravního značení v době řešení přestupku svědek uvedl, že je on dopravní značku v době kontroly ani v blízké době nekontroloval. K dotazu žalobce, zda byl skutečně přítomen v místě a v době řešení jeho přestupku a zda skutečně byl nucen odklánět dopravu přes přilehlé parkoviště, jak uvedl při minulém ústním jednání, svědek uvedl, že ano, že byl na místě řešení přestupku, již si však nepamatuje na okolnosti jeho řešení, tedy ani na to, že uvedl, že odkláněli dopravu přes parkoviště. Pokud to tak uvedl, tak tomu tak bylo. K dotazu žalobce, zda opravdu odkláněl dopravu přes služební vozidlo, svědek uvedl, že tuto nelze, ani si nevzpomíná, že měl něco takového uvést. V závěru žalobce uvedl, že se necítí vinen ze spáchání přestupku a podle jeho názoru mu nebyl dán dostatečný prostor ke kladení otázek a řízení neproběhlo podle jeho představ. K dotazu správního orgánu, zda žádá provedení dokazování či má návrhy na doplnění dokazování, žalobce uvedl, že nežádá o provedení dalšího dokazování a nemá návrhy na doplnění dokazování a k podkladům uvedeným ve spise nemá, co by ještě doplnil.

[18] Na třech mapkách jsou žalobcem a svědky shodně vyznačena místa umístění dopravní značky a umístění vozidla žalobce v době přestupku.

[19] Podle rozhodnutí o přestupku ze dne 26. 10. 2011 bylo spáchání přestupku popsáno stejně jako v předchozím rozhodnutí a uloženy byly stejné sankce. V odůvodnění rozhodnutí je popis přestupku, popis místa a okolností a zjištěný skutkový stav. Dále jsou citovány jednotlivé výpovědi žalobce a svědků, včetně podaného vysvětlení žalobcem. Na to správní orgán I. stupně uzavřel, že po novém projednání přestupku a zhodnocení všech podkladů a provedených důkazů dospěl k závěru, že žalobce zastavil a stál se svým osobním motorovým vozidlem na místě, kde byla podstatně snížena průjezdnost pozemní komunikace. Vzhledem k rozporům ve výpovědích svědků – strážníků ve prospěch žalobce hodnotil správní orgán I. stupně průjezdnost komunikace v době spáchání přestupku tak, že se mezi

odstavenými vozidly dalo se zvýšenou opatrností projet standardním osobním motorovým vozidlem, tedy že nebylo nutné odklánět tato vozidla přes parkoviště. Současně však správní orgán I. stupně měl za prokázané, že předmětným místem se nedalo projet dodávkovým, případně nákladním vozidlem a žalobce tak mohl svým jednáním v případě potřeby bránit jízdě vozidlům provádějícím dopravní obsluhu, zásobování, případně i vozidlům integrovaného záchranného systému, což je zřejmé z pořízené fotodokumentace přestupku, kde jsou nafoceny i zbývající jízdní profily mezi odstavenými vozidly, přestože toto nebylo strážníky žádným jiným způsobem zdokumentováno. Navíc žalobce stal v místě, kde je zakázáno stání, kdy nelze dobu zejména na převlékání hodnotit tak, že to bylo naléhavě nutné, tedy v souladu s § 67 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. K obhajobě žalobce, že se domnívá, že platnost předmětné dopravní značky B 29 končí na konci úseku pozemní komunikace s jednosměrným provozem, správní orgán I. stupně uvedl, že podle § 6 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb. svislá dopravní značka upravující zastavení nebo stání platí jen pro tu stranu pozemní komunikace, u které je umístěna, a podle § 6 odst. 3 této vyhlášky platnost této svislé dopravní značky končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky, pokud není dříve ukončen jinak. Z toho tedy jednoznačně vyplývá, že platnost svislé dopravní značky, tedy zákaz stání při pravém okraji vozovky platí pro celý úsek předmětné místní pozemní komunikace a přitom není rozhodující, že podstatná část této komunikace je pouze jednosměrným provozem a její krátký úsek je u parkoviště s obousměrným provozem. Pokud chtěl žalobce uplatnit výjimku pro vozidla přepravující osoby těžce pohybově postižené, lze takto učinit pouze za dodržení podmínek výše uvedených.

[20] Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že není sporu o tom, že by vozidlo žalobce nestálo v úseku za dopravní značkou B 29 „Zákaz stání“, neboť toto potvrdili v rámci ústního jednání 26. 10. 2011 žalobce i oba svědci, mimo jiné tím, že shodně zaznamenali do přiložených mapek postavení předmětného vozidla. Jako první spornou otázku žalovaný označil, zda vozidlo žalobce ještě stálo v úseku platnosti uvedené dopravní značky či nikoliv. Žalovaný se plně ztotožnil s argumentací a závěrem správního orgánu I. stupně, že žalobce v úseku platnosti uvedené dopravní značky stál, protože její platnost končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky, pokud není ukončena jinak, což v daném případě jinak ukončena nebyla. Názor žalobce, že platnost této dopravní značky přestala platit na konci jednosměrné ulice je tudíž nesprávný. Skutečnost, že o této dopravní značce žalobce měl a mohl vědět, je pak zřejmá již z konstatování samotného žalobce při ústním jednání, kdy uvedl „... v tomto úseku od restaurace Club se jedná o jednosměrnou ulici, a to až po parkoviště, které na konci této místní komunikace je po levé straně. Já jsem najel na předmětnou místní komunikaci ve směru od restaurace Club ...“. Žalovaný uzavřel, že žalobce kolem dopravní značky B 29 „Zákaz stání“ evidentně musel projet a tudíž o ní měl a mohl vědět. Jako druhou spornou otázku žalovaný uvedl to, zda se v projednávaném případě jednalo o takové okolnosti, které by žalobci jako držiteli parkovacího průkazu pro osobu se zdravotním postižením umožnily využít výjimku podle § 67 odst. 5 zákona o silničním provozu, tedy zda se jednalo o důvod naléhavé nutnosti a dobu nezbytně nutnou. Důležitou podmínkou využití uvedené výjimky je skutečnost, že nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, a tedy i plynulost jízdy ostatních vozidel, což bylo v daném případě zásadní otázkou. V první řadě nelze

pominout fakt, že hlídka Městské policie na místo zjištění přestupku přijela až poté, co bylo anonymní oznamovatelku oznámeno, že ulice ČSA je neprůjezdná z důvodu špatného parkování vozidel. Musela tudíž nastat situace, že uvedená komunikace byla neprůjezdná případně byla její průjezdnost významně snížena, jinak by k oznámení této skutečnosti dozajista vůbec nedošlo. V této souvislosti lze podotknout, že i sám žalobce při podání vysvětlení 18. 5. 2011 připustil, že průjezdností byla snížena, když konstatoval „pokud se má vyjádřit i k průjezdnosti předmětné komunikace, osobním vozidlem se dalo projet se zvýšenou opatrností mezi odstavenými vozidly“. Obdobně toto popsal při svědecké výpovědi 22. 6. 2011 svědek M. G., když konstatoval: „Vzdálenost mezi vozidly nejsem schopen odhadnout, pouze uvádím, že dle mého názoru se dalo mezi těmito vozidly projet osobním vozidlem, větší vozidlem však ne“. Též svědek O. D. při doplnění svědecké výpovědi 26. 10. 2011 na dotaz správního orgánu, zda byla komunikace průjezdná a za jakých podmínek, uvedl: „Dle mého názoru nebyla průjezdná pro větší vozidla, například dodávky, po sklopení zrcátek se dalo projet osobním vozidlem“. V neposlední řadě ilustruje postavení vozidel v době zjištění přestupku a průjezdnost komunikace přiložená fotodokumentace na listu č. 3 spisu. S ohledem na uvedené lze souhlasit se závěrem správního orgánu prvního stupně, že mezi odstavenými vozidly sice bylo možno se zvýšenou opatrností projet standardním osobním vozidlem, nikoliv však již vozidly dodávkovými či nákladními, jako například vozidly integrovaného záchranného systému apod. Každopádně podle § 21 odst. 1 písm. s) zákona o silničním provozu je zakázáno stát v místech, kde by byla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zejména jízda ostatních vozidel (tj. osobních, nákladních - poznámka odvolacího správního orgánu). Navíc výše zmíněná podmínka využití výjimky ze zákazu stání pro držitele parkovacího průkazu pro osobu se zdravotním postižením jde ještě dál, protože mimo ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích nesmí dojít ani k ohrožení plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Lze tak uzavřít, že v daném případě nebyla z důvodu omezení nejen plynulosti, ale i samotné jízdy ostatních vozidel tato podmínka splněna, a proto žalobce i přesto, že je držitelem parkovacího průkazu pro osobu se zdravotním postižením, nemohl uplatnit výjimku ze zákazu stání vyplývající z dopravní značky B 29 „Zákaz stání“, ani nemohl na daném místě z výše uvedených důvodů stát. Co se týče svědecké výpovědi svědka I., je možno konstatovat, že správní orgán I. stupně jistě odlišnosti od výpovědi svědka D. již zohlednil při svých závěrech, se kterými se odvolací správní orgán ztotožnil. Žalovaný neshledal za podstatné blíže zkoumat činnost svědků D. a I. v průběhu předmětného dne tak, jak je popisuje žalobce, protože to nemá souvislost s přestupkovým jednáním žalobce a tím i s řádným zjištěním skutkového stavu věci. Konstatování žalobce v závěru odvolání, že vozidlo bylo na uvedeném místě odstaveno osobou jemu blízkou, kdy využívá práva nevypovídat, pak jen vypovídá o účelovosti obhajoby žalobce, které žalovaný s ohledem na výše uvedené skutečnosti neuvěřil a nemá jakékoliv pochybnosti o tom, že žalobce vozidlo na uvedeném místě zastavil osobně.

[21] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[22] K žalobní námitce nepřezkoumatelnosti úvodem soud předesílá, že napadené rozhodnutí neshledal jako nepřezkoumatelné. Jak vyplývá z judikatury, za

nepřezkoumatelné považujeme takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti rozhodnutí. Těmi jsou výrok, odůvodnění a poučení. Již na první pohled je zjevné, že všechny tyto náležitosti napadené rozhodnutí beze zbytku splňuje. Můžeme též rozlišovat nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, považujeme za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně správní orgán rozhodl, tj. zda odvolání zamítl, odmítl nebo mu vyhověl. Spadají sem i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím vázán. Ani takové nedostatky v napadeném rozhodnutí nelze v žádném případě nalézt. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů podle rozsudku Nejvyššího správního soudu je založena na nedostatku důvodů skutkových. Musí se při tom jednat o vady skutkových zjištění, o nichž správní orgán opírá své rozhodnutí. Jak vyplývá z předložených správních spisů i napadeného rozhodnutí, žalovaný námitky žalobce plně vyvrátil v napadeném rozhodnutí.

[23] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. ve spojení s § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. s) téhož zákona], a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[24] K zániku odpovědnosti za přestupek (spáchán 13. 2. 2011) do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí (8. 2. 2011) nedošlo (srov. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů).

[25] Podle § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*

[26] Podle § 27 odst. 1 písm. s) zákona č. 361/2000 Sb. *řidič nesmí zastavit a stát na jiných místech, kde by tím byla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, zejména jízda ostatních vozidel.*

[27] Podle § 9 odst. 1 písm. ii) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *zákazové značky jsou "Zákaz stání" (č. B 29), na níž může být v dolní části červeného kruhu vyznačena doba, po kterou zákaz platí; značka č. B 29 ukončuje platnost značky č. B 28 a značek č. IP 11a až č. IP 11c, č. IP 11f až č. IP 12, č. IP 13b a č. IP 13c.*

[28] Podle § 25 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *řidič smí zastavit a stát jen*

- a) vpravo ve směru jízdy co nejbližší k okraji pozemní komunikace a na jednosměrné pozemní komunikaci vpravo i vlevo,
- b) v jedné řadě a rovnoběžně s okrajem pozemní komunikace; nedojde-li k ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, smí v obci řidič vozidla o celkové hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg zastavit a stát kolmo, popřípadě šikmo k okraji pozemní komunikace nebo zastavit v druhé řadě.

[29] Podle § 25 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy; při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy.

[30] Podle § 67 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. v jednotlivých případech, a je-li to naléhavě nutné, nemusí po dobu nezbytně potřebnou řidiči s označením O 1 a praktičtí lékaři ve službě podle odstavce 1 dodržovat zákaz stání a zákaz stání vyplývající z dopravní značky "Zákaz stání"; přitom nesmí být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

[31] Podle § 6 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. svislá dopravní značka umístěná vedle vozovky nebo nad vozovkou platí pro celou vozovku v daném směru jízdy.

[32] Podle § 6 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. ustanovení odstavce 1 neplatí pro

- a) zákazovou nebo příkazovou svislou dopravní značku umístěnou nad vyznačeným jízdním pruhem, která platí jen pro jízdní pruh, nad kterým je umístěna,
- b) svislou dopravní značku upravující zastavení nebo stání, která platí jen pro tu stranu pozemní komunikace, u které je umístěna.

[33] Podle § 6 odst. 3 před středníkem zákona č. 361/2000 Sb. zákaz, omezení nebo příkaz vyplývající ze svislé dopravní značky končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky.

[34] O tom, že žalobce zastavil a stál se svým osobním motorovým vozidlem v místě uvedeném ve specifikaci přestupku podle napadených rozhodnutí v souzené věci není sporu; spor byl veden o tom, zda žalobce naplnil veškeré znaky přestupku shora specifikovaného.

[35] Obligatorními znaky přestupku jsou naplnění konkrétní skutkové podstaty souzeného přestupku, tj. stání v místě, kde je to zakázáno, objekt (porušení právem chráněného zájmu), objektivní stránka (příčina, jednání a příčinná souvislost), subjekt (pachatel), subjektivní stránka (zavinění). Přitom zde nesmí nastat okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze apod.). Formální stránka (popsané znaky přestupku v zákoně) doplňuje stránka materiální (společenská škodlivost jednání).

[36] Okolností vylučující odpovědnost může být i situace popsaná v § 67 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. K tomu by musely být splněny kumulativně čtyři podmínky – 1. muselo by se jednat o jednotlivý případ, 2. muselo by to být naléhavě nutné, 3. muselo by se jednat o řidiče s označením „O 1“ nebo praktického lékaře ve službě a 4. nesměla by přitom být ohrožena bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích.

[37] V souzené věci se nejednalo o to, že by nešlo o jednotlivý případ, o splnění této podmínky tedy není sporu. Že se jednalo o řidiče s označením „O 1“, rovněž není sporu. Spor byl o splnění podmínky č. 2 a č. 4. Soud konstatuje, že podmínka naléhavé nutnosti splněna nebyla, ostatně sám žalobce to ani netvrdil. Převlékání takovou podmínkou rozhodně není, nakonec žalobce žádný naléhavý důvod převlečení vůbec netvrdil. Navíc došlo podle shodných tvrzení svědků o ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na uvedené komunikaci. Všichni svědci se shodli na tom, že vozidla lékařů, záchranné služby, hasičské vozidlo apod. by za podmínky stání dvou vozidel místě, kde je stání zakázáno, nepochybně neprojela. Tím došlo i k porušení § 27 odst. 1 písm. s) zákona č. 361/2000 Sb. U ohrožovacích deliktů nemusí dojít ke škodlivému následku, postačuje ohrožení samotné.

[38] K námitce žalobce, že nebylo prokázáno, že jako první odstavil vozidlo na předmětném místě M. G., soud konstatuje, že z provedených důkazů - svědeckých výpovědí se podává jednoznačně, že M. G. zastavil vozidlo na tomto místě jako první. Žalobce neuvedl nic, z čeho by plynulo, že zde stál se svým vozidlem jako první v pořadí, nic ze všech výpovědí tomu nenasvědčuje.

[39] K věrohodnosti policistů soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale judikuje k věrohodnosti výpovědí policistů, že zásadně se jejich výpovědi považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí**

je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114).

[40] K námitce žalobce, že se správní orgány nevypořádaly s jeho odvolací námitkou, že žalobce nebyl poučen o svých právech a předvolávání svědků a jeho návrhy byly odmítnuty, soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl standardně poučen o svých právech v každé písemnosti, kterou mu správní orgány zasílaly. Pokud žalobce tuto námitku vznáší pouze obecně, i konstatování soudu tomu odpovídá, a to po prověření správního spisu. Podrobné poučení pak obsahuje předvolání ze dne 19. 5. 2011, protokol ze dne 8. 6. 2011, předvolání ze dne 5. 10. 2011 a protokol ze dne 26. 10. 2011. Podle protokolu ze dne 8. 6. 2011 žalobce vznesl návrhy na dokazování svědka G., které proběhlo 22. 6. 2011 a žalobce mu byl přítomen a také mu kladl otázky. V závěru každého jednání u správního orgánu I. stupně byl dán žalobci prostor pro vyjádření, které je v protokole zaznamenáno. Při jednání dne 22. 6. 2011 žalobce již výslovně uvedl, že nežádá doplnění dokazování a nemá návrhy na jeho doplnění a k podkladům ve spise již neměl, co by doplnil. V protokole ze dne 26. 10. 2011 žalobce sice uvedl, že mu nebyl dán dostatečný prostor ke kladení otázek a řízení neproběhlo dle jeho představ, z protokolu se však jasně podává, které otázky svědkům kladl, že byl poučen správním orgánem I. stupně o nutnosti klást otázky k věci, a jak byly otázky žalobce zodpovězeny. Ze zápisu protokolu pojatém v kontextu se všemi podáními žalobce ve správním řízení i v soudním řízení správním se podává, že žalobci byl dán dostatečný prostor a čas ke kladení otázek, že žádné podstatné otázky k věci mu správní orgán I. stupně neodmítl vůči svědkům položit a že dokazování bylo i v tomto směru dostatečné.

[41] K předvolání anonymní oznamovatelky se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů, že pokud při oznámení na displeji bylo skryté číslo bez identifikace a oznamovatelka svou identifikaci neuvedla ani nebylo jinak možné její identifikaci podle nějakých znaků zjistit, nebylo možné takový výsledek provést. Záznam o anonymním čísle oznamovatelky je uveden i v deníku směny ze dne 13. 2. 2011 na č. I. 6 správního spisu žalovaného.

[42] Žalobní námitka o bránění v průjezdu nákladním vozidlům, která mají vjezd do předmětné ulice zakázán, soud konstatuje, že je lichá. Existují situace, kdy ohrožení života, zdraví, případně hrozící velké škody na majetku vyžadují, aby vozidla a technika orgánů a institucí k tomu určených provedla okamžitý zásah (jde především o umožnění fungování integrovaného záchranného systému a jeho jednotlivých složek podle zákona č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, který koordinuje Hasičský záchranný sbor ČR). Jde o prevenci předcházení větším škodám.

[43] K námitce o hranici křižovatky soud konstatuje, že není důvodná. Podle § 2 písm. w) zákona č. 361/2000 Sb. *pro účely tohoto zákona křižovatka je místo,*

v němž se pozemní komunikace protínají nebo spojují; za křižovatku se nepovažuje vyústění polní nebo lesní cesty nebo jiné účelové pozemní komunikace na jinou pozemní komunikaci. Podle § 2 písm. x) zákona č. 361/2000 Sb. hranice křižovatky je místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky. Podle shora citovaného § 6 odst. 3 téhož zákona zákaz vyplývající ze svislé dopravní značky končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky. Nadto, i kdyby žalobce neprojel jednosměrnou ulicí od začátku, kde je umístěna zákazová značka, podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb. řidič nesmí zastavit a stát na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní; tento zákaz neplatí v obci na křižovatce tvaru "T" na protější straně vyústující pozemní komunikace.

[44] Systematickým a teleologickým výkladem shora uvedených ustanovení soud dospěl k závěru, že žalobce porušil zákaz vyplývající ze značky B 29 „Zákaz stání“ tak, jak to popsaly ve svých rozhodnutích správní orgány obou stupňů, a čehož si byl žalobce vědom. Svědčí o tom jeho reakce při oznámení zjištění přestupku strážníkem O. D., kdy se žalobce nesprávně domníval, že zákaz se na něj nevztahuje z důvodu používání označení O 1.

[45] Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud shledal jako lichou. Správní orgán I. stupně provedl všechny možné důkazy, které byly nutné ke zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a k návrhu žalobce vyslechl i svědka M. G.. Soud neshledal důvod k dalšímu dokazování, ostatně sám žalobce žádné další možné dokazování v průběhu správního ani soudního řízení správního nenavrhoval.

[46] Žalobce měl možnost vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, o tom byl poučen v jednotlivých předvoláních k projednání přestupku a naposled v protokole o projednání přestupku dne 26. 10. 2011. K dotazu správního orgánu I. stupně žalobce na konci tohoto jednání uvedl, že již nemá, co by k věci a podkladům rozhodnutí dodal a že nemá návrhy na doplnění dokazování.

[47] Důvodná není ani námitka rozporu s § 71 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Podle § 71 odst. 1 správního řádu *správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu*. Podle § 71 odst. 2 správního řádu *vydáním rozhodnutí se rozumí*

- a) *předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*,
- b) *ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1),*
- c) *vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, nebo*
- d) *poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu.*

[48] Podle § 71 odst. 3 správního řádu *pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.* Podle § 71 odst. 4 správního řádu *po dobu nezbytnou k opatření údajů podle § 6 odst. 2 lhůty pro vydání rozhodnutí neběží.* Podle § 71 odst. 5 správního řádu *nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil.*

[49] Správní orgán 26. 10. 2011 shromáždil veškeré podklady k rozhodnutí, projednal je s žalobcem a tentýž den vydal správní rozhodnutí o přestupku. V jeho rozhodování tedy nebyla vůbec žádná prodleva. Podle doručky bylo rozhodnutí od 10. 11. 2011 připraveno k vyzvednutí a dne 14. 11. 2011 si jej žalobce osobně vyzvedl a bylo mu doručeno. Odvolání bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno 5. 12. 2011 a žalovanému 12. 12. 2011 (tj. v souladu s § 88 odst. 1, kde je stanovena lhůta k předání 30 dnů), o odvolání bylo dohodnuto 31. 1. 2012, tedy v souladu s ustanovením § 90 odst. 6 a § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, tj. ve lhůtě celkem do 60 dnů (neboť dle soudu šlo o zvláště složitý případ). Rozhodnutí o odvolání bylo předáno k doručení 31. 1. 2012, od 1. 2. 2012 připraveno k vyzvednutí a dne 8. 12. 2013 jej žalobce osobně vyzvedl. I v případě žalobou napadeného rozhodnutí soud konstatuje soulad uvedených postupů se zákonem.

[50] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.* Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu.* Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[51] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[52] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 18. 12. 2013

JUDr. Martina Radkova
samosoudkyně